

Toni Coppers

Het laatste oordeel

Een Liese Meerhout-thriller

2016

Uitgeverij XL

Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Op een broeierige maandag in augustus verdween Emma Buyens, een meisje van twaalf met sproeten en onregelmatige tanden, uit het ouderlijk huis.

Toen Lea 's middags om iets voor drieën thuiskwam van haar werk, lag haar dochter languit op de zitbank in de woonkamer. Ze had de knalrode oordopjes van haar gsm in en genoot met de ogen dicht van de muziek die uit het toestelletje kwam. Veel te hard, dacht Lea. Ze moest haar drie keer toeroepen voordat het meisje merkte dat er iemand in de woonkamer stond. 'Emma, hoe vaak heb ik je al niet gevraagd om die muziek niet zo hard te zetten?'

'Die staat helemaal niet zo hard, dat lijkt alleen maar zo.' Met zichtbare tegenzin frunnikte het meisje aan het toestel.

Het was de laatste maanden een herkenbaar patroon geworden: telkens als Lea ook maar een woord van kritiek uitte, kreeg ze in het beste geval een hoop gezucht en veel schouderophalen als antwoord. In het slechtste geval beweerde Emma glashard het tegendeel en bleef ze dat volhouden tot er echt ruzie van kwam, waarna het gezucht en het schouderophalen weer begonnen. Haar dochter was in nauwelijks zes maanden tijd veranderd van een opgewekt, meegaand en vrolijk meisje in een dwarse, chagrijnige pu-

ber met emoties die op- en neergingen als een jojo. Het dreef haar moeder op sommige ogenblikken tot wanhoop.

‘Ik ga voor ik straks naar huis kom ook nog langs de supermarkt, wat wil je vanavond eten?’

Geen antwoord.

‘Emma!’

Een van de oordopjes ging opnieuw theatraal uit.

‘Ik heb geen honger, voor mij hoeft je niets mee te brengen.’

Wat twee dingen betekende, dacht Lea terwijl ze een glas water van de kraan dronk en haar autosleutels pakte. Ten eerste dat ze me wel degelijk van de eerste keer gehoord heeft maar het vertikte om te antwoorden, ten tweede dat ze straks opeens onverklaarbaar veel honger zal hebben en me voor de voeten zal gooien dat we niet genoeg in huis hebben.

Haar man verweet haar geregeld dat ze te streng was voor Emma en dat ze te weinig rekening hield met haar ziekte. Hij had makkelijk praten over dat streng zijn: nauwelijks twee of drie dagen in de week was hij thuis en dan nog vaak in het weekend, dagen waarop niets moest en hij zijn dochter overdreven verwendde. De doordeweekse jachtige schooldagen vol ochtendwekkers, brooddozen, huiswerk en tientallen praktische beslommeringen kwamen op haar schouders terecht, met op de koop toe de recente uithalen van Emma die

haar telkens dwars door de ziel sneden: dat papa veel liever was en haar tenminste begreep. En dat hij vaak cadeautjes voor haar meebracht, zoals vorige maand nog het gsm-hoesje met rode en witte bloemetjes dat ze zo leuk vond.

Zijn tweede sneer, over haar ziekte, was een pijnlijk en onrechtvaardig verwijt. Dat Emma diabetes had, was een jaar geleden bij Lea harder aangekomen dan bij Emma zelf. Er was geen moment op een dag dat ze niet aan de ziekte van haar enig kind dacht. Er ging geen ogenblik voorbij dat ze er niet mee bezig was. Doktersbezoeken, geloop naar de apotheek, het checken van de insulineprik. De tijd in het oog houden, vooral de tijd. *Je moet je prik nog hebben, Emma. Luister je, schat? Je moet je prik nog hebben. Ja, mama.* Zucht, schouderophalen.

Ze liep opnieuw de woonkamer in en wachtte geduldig tot Emma zin had om op te kijken.

‘Ik ben er mee weg, hé. Bel me als er iets is. Ik ben rond een uur of zes terug, goed?’

Deze keer wachtte ze niet tot haar dochter reageerde.

Toen Lea om tien over zes weer thuiskwam, was er van Emma geen spoor. Ze riep enkele keren haar naam en toen ze geen antwoord kreeg, liep ze lichtjes geïrriteerd naar boven en weer naar beneden, ze trok de deur van het toilet open, knipte het licht in de kelder aan. Ten

slotte liep ze door het half geopende deurraam de kleine tuin in.

Op de tuintafel lag het rood-en-witte hoesje met daarin de gsm van Emma.

Later zou de moeder zich met een steek van pijn het exacte moment herinneren waarop haar irritatie plaatsmaakte voor een gevoel van onrust: het moment waarop ze de telefoon van Emma had zien liggen. Het kind had het ding nog maar twee maanden, ze was er verzot op en liet het geen ogenblik alleen.

Haar hartslag ging de hoogte in toen ze door de woonkamer en de kleine hal liep en opnieuw de trap naar boven nam. De eerste kleine zweetdruppels prikten op haar hoofdhuid.

Boven, in Emma's kamer, trok Lea de bovenste la van het kleine, knalgeelgeverfde kastje naast het bed open. Ze staaarde één lange seconde naar het geopende doosje. Toen rukte ze haar eigen gsm uit de achterzak van haar jeans en zocht met trillende vingers een telefoonnummer.

Emma Buyens, het puberende meisje van twaalf met de grappige sproeten en die enkele onregelmatige tanden waar ze zich op school zo voor schaamde, was spoorloos verdwenen.

Hoofdstuk 2

Liese Meerhout, commissaris bij de Antwerpse Cel Agressie, of in de volksmond 'De Moord', parkeerde haar Mini half op het trottoir achter een politiecombi. Een halfuur geleden zat ze nog samen met een paar honderd anderen op houten banken op de Konijnenwei, zoals het uitgestrekte grasveld in de schaduw van het Justitiepaleis werd genoemd, waar ze wachtte op het begin van een theatervoorstelling van de Zomer van Antwerpen. Het stuk heette *Fausto*, het zou een vreemde, muzikale bewerking met levensgrote poppen zijn van het beroemde stuk waarin Faust zijn ziel aan de duivel verkoopt, en Liese had er erg naar uitgekeken, vooral ook omdat ze al zo weinig naar het theater ging. Vijf minuten voor de aanvang was haar telefoon gaan trillen.

Ze draaide met veel moeite haar zijraampje omhoog en haalde diep adem. Sinds een tijdje haperde er van alles aan het karretje dat als *Mildred* door het leven ging. Het laatste mankement in de rij was het deurraampje dat niet meer goed afsloot, zodat het altijd op een spleet van een kleine centimeter bleef openstaan. Aangezien haar auto van de band was gerold in de tijd toen airco nog een ongehoorde luxe was, zorgde de opening niet alleen voor een storend hoog geluid tijdens het rijden maar ook voor wat verkoeling op

hondsdagen als deze. Wat dus eigenlijk ook weer meeviel, dacht ze filosofisch, terwijl ze werktuiglijk naar de activiteiten voor haar in de straat keek. Een blauw politielint, met daarvoor een inspecteur in uniform die de verbodszone afschermd. Twee combi's van de lokale politie. De witte Mercedes Sprinter van het Labo, volgestouwd met materiaal. Een ongemarkeerd dienstvoertuig van haar eigen team. Een agent die ter hoogte van het huis een handvol mensen zonder veel moeite op een afstand hield – het was per slot van rekening een rustige straat in Berchem, met weinig passage.

Haar eigen hoofdinspecteur, de gedistingeerde Michel Masson, stond haar in het voortuintje van het huis geduldig op te wachten.

‘Je bent bedankt, hoor,’ mopperde Liese bij wijze van begroeting, ‘het zou net gaan beginnen.’

‘Ik zal je wel vertellen hoe het afloopt’, zei Masson ernstig. ‘Trouwens, ik vind de versie van Goethe niet eens zo interessant.’

‘Een andere keer, Michel. Waarom zijn we hier?’

Masson trok in een reflex aan de revers van zijn donkerblauwe jasje. Zelfs op deze drukkend warme avond stak hij in het pak, zij het dan een licht gekreukeld exemplaar van dun katoen.

‘Een verdwijning. Emma Buyens, twaalfjaar. Het kind is spoorloos, een goed uur geleden heeft haar moeder

de politie gebeld. De collega's van de lokale gokken erop dat ze weggelopen is.'

'Dus: waarom zijn wij hier?'

Masson knikte. 'Het parket, in zijn oneindige wijsheid, vindt dat er onrustwekkende elementen zijn. Te weten twee: het meisje heeft diabetes, maar haar insulinen en glucosemeter liggen onaangeroerd in een doosje op haar kamer. Volgens haar moeder zit het er echt bij haar ingehamerd en zal ze die nooit vergeten. En twee: haar gsm lag op de tuintafel. Weer volgens de moeder zou ze letterlijk nergens heen gaan zonder dat ding.' Hij schudde bij dat laatste meewarig het hoofd, alsof hij het over een vreemd gebruik van een pas ontdekte stam uit het regenwoud had.

'Oké. Laat je de gsm-gegevens van Emma opvragen?'

'Is al gebeurd.'

'Is er binnen iemand van ons?'

'Sofie.'

In de kleine hal van de woning stond de grote, mollige hoofdinspecteur Sofie Jacobs te praten met een van de geüniformeerde agenten. Rechts was een geopende deur naar de woonkamer waar drie medewerkers van het lab in witte Tyvek-pakjes naar sporen zochten. Sofie haalde zonder te kijken een notitieboekje uit haar achterzak en liep op haar chef toe.

'De moeder heet Lea Dietvorst', zei ze zonder enige inleiding. 'Ze werkt deeltijds in een opvanghuis voor

vrouwen. Iemand van slachtofferhulp is bij haar, ze hebben zich teruggetrokken in de slaapkamer.’ Sofie knikte in de richting van de trap achter haar. ‘De vader zit er ook bij. Ivo Buyens, chauffeur bij een transportfirma, doet vooral buitenland. Lea heeft de verdwijning van Emma gemeld om 18 uur 40, ze kwam een goed halfuur eerder terug van de Colruyt. Haar man is pas gearriveerd toen het parket al ter plaatse was, rond 19 uur 20.’

‘Waar was hij dan daarvoor?’

‘Wandelen op de Kalmthoutse Heide, naar eigen zeggen. Lea heeft hem blijkbaar meerdere keren gebeld, maar zijn gsm stond uit.’

‘Bel de meldkamer, laat ze een broadcast doen’, zei Liese.

‘Will do.’

Over enkele minuten zouden alle politiediensten en patrouilles via het interne systeem een ‘seining’ krijgen, zoals dat officieel heette, een beschrijving van Emma met het verzoek om naar haar uit te kijken.

‘Buurtonderzoek?’ vroeg Liese.

‘Laurent is op pad, samen met enkele uniformen.’

‘Oké. Nog iets wat ik moet weten?’

‘Behalve dat ik moussaka wilde maken vanavond en dat het weer boterhammen zullen worden, bedoel je?’

‘Behalve dat.’

‘Die van het Labo zijn aan ’t zeuren’, zuchtte Sofie.

‘Maité Coninckx is niet echt blij, en da’s een understatement. Miljaar, het is hier warm, zeg.’ Ze wapperde zich met haar notitieboekje wat koelte toe en liep toen zonder nog wat te zeggen naar buiten.

Liese stak haar hoofd door de deur van de woonkamer en knikte naar het hoofd van de technische recherche.

‘Half Antwerpen heeft hier godverdorie al binnen gezeten,’ gromde Maité nadat ze bij Liese was komen staan, ‘en dan moet bibi hier proberen haar werk te doen.’ Ze duwde met de muis van haar linkerhand het haarnetje wat dieper op haar hoofd. ‘Eerst hebben die agenten het huis onderzocht, toen is het parket gearriveerd, daarna de vader, en iedereen heeft in de woonkamer rond zitten hossen en er voor mijn part de polonaise gedanst. Zoek dan maar eens naar sporen.’

‘Het lukt je wel’, zei Liese sussend. Maité Coninckx mocht dan een van de jongste en meest temperamentvolle labochefs zijn met wie Liese al gewerkt had, ze kende ook verduiveld goed haar vak.

‘We beginnen zo meteen aan de tuin’, zei Maité. Ze klonk al minder scherp. ‘De gsm van het meisje lag op de tafel, naast een blauw haarelastiekje. Beide zijn al gelabeld.’

Liese knikte. Ze liep naar de geopende voordeur, riep Sofie bij zich en ging met haar naar boven.